

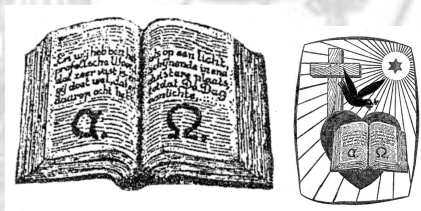
Geachte lezer,

Het verheugd ons, u deze prediking te mogen aanbieden. Het is onze hartenwens, dat u door deze prediking wordt gezegend. Wanneer de Zoon Gods zegt: *"Ik ben de deur; als iemand door Mij binnenkomt, zal hij behouden worden"* (Joh. 10:9), dan kunnen wij vandaag met grote stelligheid zeggen: Wij staan voor het sluiten van de deur, want de wederkomst van Jezus Christus staat te gebeuren en daarmee loopt de genadetijd af. Daarom hebben wij van Godswege de opdracht, u deze Bijbelse boodschap door te geven. Probeer u alstublieft, om het zonder vooringenomenheid te lezen.

Vragen, die er bij het lezen van deze prediking zouden kunnen rijzen, willen wij, voor zover dit mogelijk is, beantwoorden. Wilt u over de inhoud van deze prediking of over het Woord van God in het algemeen praten, dan is daar ook een mogelijkheid voor.

Verder hopen wij van ganser harte, dat alvorens u deze prediking gaat lezen, u uw God en Vader vraagt om geopende oren en vooral om een geopend hart. Opdat de Heilige Geest zelve u inzicht zal geven en u zal doordringen van de boodschap, die God in deze prediking tot u zegt. God wil openbaren, hetgeen Hij tot redding van de mensen gesteld heeft. Alleen met het verstand en met rede is deze studie niet te verstaan. Vertrouw aan Hem uw inzicht toe en u zult van licht tot licht gaan en steeds meer vinden tot troost en sterkte.

Met hartelijke Zegenwensen
namens het Bijbelstudie Centrum
Rob Schutte

2 Petrus 1:19

Goeden avond Broeders en Zusters, het is vanavond een heel bijzondere avond.

Laten wij beginnen met het Woord open te slaan bij Lucas 22:14-20. *“En toen het uur aangebroken was, ging Hij aanliggen en de apostelen met Hem. En Hij zeide tot hen: Ik heb vurig begeerd dit Pascha met u te eten, eer Ik lijd. Want Ik zeg u, dat Ik het voorzeker niet meer eten zal, voordat het vervuld is in het Koninkrijk Gods. En Hij nam een beker op, sprak de dankzegging uit en zeide: Neemt deze en laat hem bij u rondgaan. Want Ik zeg u, Ik zal van nu aan voorzeker niet van de vrucht van de wijnstok drinken, voordat het Koninkrijk Gods gekomen is. En Hij nam een brood, sprak de dankzegging uit, brak het en gaf het hun, zeggende: Dit is mijn lichaam, dat voor u gegeven wordt; doet dit tot mijn gedachtenis. Evenzo de beker, na de maaltijd, zeggende: Deze beker is het nieuwe verbond in mijn bloed, die voor u uitgedoten wordt”.*

Als wij vanavond de dood van onze Heer mogen gedenken aan Zijn tafel, dan wil ik samen met u ons er eerst bij bepalen, wat deze tafel ons te zeggen heeft. Wij weten in de eerste plaats, dat de tafel het beeld is van de gemeenschap met onze Here Jezus, en de gemeenschap met elkaar. Deze tafel spreekt echter ook nog over iets anders.

De Tafel des Heren is namelijk een offermaaltijd. Immers in het Oude Verbond vinden wij dat terug, toen Israël door God verlost werd uit het diensthuis van Egypte, wat alleen kon geschieden, door dat lam en het bloed van dat lam.

Wij weten, hoe de Here Jezus de vervulling van dat paaslam is. Als de Here Jezus hier zegt in vers 15 van Lucas 22: *“Ik heb vurig begeerd dit Pascha met u te eten, eer Ik lijd”*, dan zien wij dus, dat al in het Oude Testament deze maaltijd een offermaaltijd was.

Nu had Israël in zijn erediens van Godswege verschillende soorten offers. En wij, die door Gods genade het licht hierop hebben gekregen door de Heilige Geest, wij weten, dat al deze verschillende offers in dat éne offer van Jezus, de Christus der Schriften vervuld zijn geworden.

Nu is het de wil van de Vader en dus ook van onze Here Jezus, dat wij aan Zijn tafel, deze offers gedenken, die Hij in dat éne Offer voor ons volbracht heeft.

Ik wil daarom met u, speciaal vanavond, de vier voornaamste offers bespreken. Als eerste het zondoffer, als tweede het brandoffer, als derde het spijsoffer en als vierde het dankoffer.

Als de Israëliet als offeraar bij het altaar kwam, omdat er zonde weggedaan moest worden, dan bracht hij daar een zondoffer en dan moest hij zijn handen leggen op de kop van dat offerdier en daarop drukken om als het ware zich te vereenzelvigen met dat offer.

Nu waren er verschillende zondoffers, allereerst het grote bekende zondoffer op de Grote Verzoendag, wat de hogepriester eens in het jaar op de Grote Verzoendag bracht. Eerst voor zichzelf en zijn huis, met de stier, en daarna ook voor het volk Israël met twee bokken. Maar daarnaast waren er ook nog tijdens de loop van het jaar verschillende andere zondoffers.

Maar wij willen nu ons bepalen bij het algemene zondoffer. Het kenmerk van dit zondoffer was, dat, als het dier geslacht was, het bloed ervan verzoening moest brengen. Op de Grote Verzoendag bracht de hogepriester dat bloed binnen het voorhangsel, in het Heilige der Heiligen en spengde het éénmaal op de verzoendeksel van de Ark des Verbonds, en zevenmaal op de grond ervoor.

Maar het lichaam van dat offerdier moest buiten de legerplaats verbrand worden, waardoor als het ware die zonde geheel verteerd werd en weggedaan. Daarom vinden wij ook de vervulling van het zondoffer beschreven in onze Here Jezus in Hebreeën 13 vers 11-12. *“Want van de dieren, waarvan het bloed als zondoffer door de hogepriester in het Heiligdom werd gebracht, werd het lichaam buiten de legerplaats verbrand. Daarom heeft ook Jezus, ten einde zijn volk door zijn eigen bloed te heiligen, buiten de poort geleden”.*

Wij weten, hoe de Here Jezus allereerst voor ons dat zondoffer is geworden en daarvoor heeft Hij Zijn bloed gestort en is Hij als Hogepriester met Zijn eigen bloed ingegaan in het waarachtige Heiligdom om een eeuwige verlossing aan te brengen. Daarom moest Hij ook als zondoffer buiten de poort, buiten Jeruzalem lijden.

Als wij aan de Tafel des Heren gaan zitten en wij gebruiken de maaltijd van de Heer als een offermaaltijd, dan kan dat alleen, als wij ons persoonlijk ook willen vereenzelvigen met dat zondoffer, dat Jezus voor ons gebracht heeft op het kruis van Golgotha.

Dit betekent dus voor ons ook, dat wij nu ook met Hem zijn gestorven voor de zonde, om nu niet meer voor de zonde te leven of de zonde te dienen en de zonde niet meer te laten heersen over ons, maar dat wij nu zullen leven voor God en voor de Here Jezus.

Dat betekent ook, dat wij dan smaad te verduren krijgen. Dat staat in Hebreeën 13:12-13: *“Daarom heeft ook Jezus, ten einde zijn volk door zijn eigen bloed te heiligen, buiten de poort geleden. Laten wij derhalve tot Hem uitgaan buiten de legerplaats en zijn smaad dragen”*.

Dat betekent dan, dat wij buiten geworpen worden, buiten de legerplaats van deze wereld en ook van het godsdienstige systeem van deze wereld. Zoals Jezus buiten Jeruzalem en buiten de Tempel geworpen werd en daar uitging, zo zullen wij ook Hem daarin volgen.

Dan zijn wij hier vreemdelingen en bijwoners geworden en hebben hier geen legerplaats meer, zelfs niet in de kerken en kringen. Maar dank God, welk een eer, want wij hebben ons één gemaakt met het Lam Gods!

Nu komt het tweede offer: Jezus Christus is niet alleen ons zondoffer, maar Hij is ook het brandoffer. Het brandoffer was een offer, dat iedere morgen en avond opnieuw gebracht moest worden. Iedere morgen bij het aanbreken van de dag moest de priester een lam slachten als een brandoffer en bij het vallen van de avond werd opnieuw voor dat brandoffer als avondoffer het lam geslacht.

Het was dus een voortdurend brandoffer voor het aangezicht van God, dat met zonde niets te maken had. Het zondoffer heeft de zonde weggenomen en daarom staat er ook over het zondoffer niet, dat het voor God een lieflijke reuk was, want dat werd buiten de legerplaats gebracht. Maar het brandoffer was wel een lieflijke reuk voor God.

Wat betekende dat brandoffer? Dat offer moest, nadat eerst het bloed uitgestort was bij het altaar, opengesneden worden door de priester en onderzocht worden of het absoluut geen gebrek had, ook inwendig. Als er geen gebrek aan was, dan ging dat ganse lichaam van dat offerdier op het brandofferaltaar en werd in zijn geheel verbrand.

Daar werd niets van gegeten, want het was geheel voor God. Het heet ook in het Hebreeuws “ola” en dat betekent: het stijgt op voor God. Nu zien wij die heerlijke vervulling daarvan in Jezus, het Lam Gods, dat totaal geen gebrek had, als dat wonderbare brandoffer.

Hij heeft Zich geheel ontledigt en heeft al Zijn heerlijkheid afgelegd, ja, niet alleen Zijn heerlijkheid bij de Vader van Zijn Godheid, maar ook als mens heeft Hij Zich geheel ontledigt.

In deze gehele ontleding wijdde Hij Zich volledig met Zijn lichaam aan Zijn God, want in Zijn lichaam deed Hij voortdurend en volmaakt de wil van Zijn Vader. Zo duidt ook het morgen- en avondoffer op iedere dag zich opnieuw toewijden aan God en dat is de voortdurende toewijding bij dag en bij nacht, zoals de Here Jezus dat gedaan heeft.

Zo heeft Hij Zich als een volledig brandoffer aan God gebracht en dit was God tot een zeer aangename reuk. Zo staat het immers in de Efezebrief 5:1-2, want dat slaat op het brandoffer. Laten wij het maar lezen. *“Weest dan navolgers Gods, als geliefde kinderen, en wandelt in de liefde, zoals ook Christus u heeft liefgehad en Zich voor ons heeft overgegeven als offergave en slachtoffer, Gode tot een welriekende reuk”*.

Als wij dus aan de Tafel des Heren gaan en met elkaar de maaltijd des Heren gaan gebruiken, dan betekent dat, als wij het werkelijk doen, zoals het moet - en anders mogen wij het niet doen - dat wij ons één maken, vereenzelvigen met dit wonderbare Offer, dat aan deze tafel herdacht wordt.

Zo maken wij ons niet alleen één met Jezus als ons Zondoffer, dat onze zonden heeft weggedragen, maar wij maken ons nu ook één met Jezus als ons volmaakt Brandoffer. Dat betekent dus: dat wij ons lichaam in dienst van God tot een zeer aangename reuk stellen.

Dat kunnen wij niet uit ons zelf, want als wij ontledigt zouden worden, dan zouden wij vol gebrek en mankementen zijn. Maar Jezus is ons Brandoffer en in Hem is geen mankement of gebrek en Zijn volledige, volmaakte toewijding, is onze toewijding geworden. Spreekt het zondoffer in Jezus van onze schulddeging van verzoening met God, waardoor onze zonden zijn weggenomen, zo spreekt het brandoffer ons van heiliging en toewijding aan God en Jezus, de Christus.

Zo wil de Heer ons aan Zijn tafel hebben: dat wij niet alleen weten, dat onze schuld is verzoend en is weggedaan, maar dat wij in Jezus Christus ook een volmaakt brandoffer gekregen hebben en dat is onze heiligmaking. Want zoals Hij Zich nu aan God heeft toegewijd voor altijd en eeuwig, zo zit Hij ook nu nog als Menszoon, als de verheerlijkte Mens daar aan de rechterhand Gods, die Zich steeds toewijdt aan de Vader.

Zo zullen wij dus onze lichamen als dat brandoffer toewijden aan God. Dat kunnen wij alleen doen in Christus Jezus, ja, dat moeten wij ook doen.

Nu komen wij tot het derde offer: het spijsoffer. Dit offer was een bloedloos offer en was samengesteld uit het broodgraan als hoofdbestanddeel.

En waar spreekt tarwe van? Wij weten, dat tarwe met veel menselijke arbeid, inspanning en zwoegen verkregen wordt. Direct reeds na de zondeval zei God in Gen. 3:19: *“in het zweet uws aanschijns zult gij brood eten”*. Immers de akker, vooral daar in het Midden Oosten, moest eerst van allerlei rotsblokken en stenen gezuiverd worden en dan omgeploegd worden om die akker toe te bereiden, voordat de tarwe er met zorgvuldigheid in gezaaid kon worden.

Die akker moest onderhouden en verzorgd worden en dan kwam tenslotte de oogst, daarna naar de dorsvloer om gewand en gemalen te worden. Daarom spreekt tarwe van de arbeid en het zwoegen van de mens. Van die tarwe moest dat spijsoffer gemaakt worden, maar er mocht geen zuurdesem (gist) bij komen.

Met zuivere olijfolie en wat zout (het beeld van bederfwerende kracht) moest van die tarwe een brood of koek gemaakt worden en dat werd dan als spijsoffer aan de Heer gebracht bij het brandoffer, het tweede offer. Wat betekent dat nu?

Het spijsoffer is dus de vrucht van mensen arbeid en zwoegen en dat wordt aan God opgedragen. Maar wij weten, dat al onze arbeid, zowel lichamelijk als geestelijk, evenals met het brandoffer voor God niet kan bestaan, omdat wij van onszelf vol gebrek zijn.

Maar Jezus heeft ook dit spijsoffer voor ons vervuld. Zijn arbeid en zwoegen in Zijn menselijk lichaam heeft de ware vrucht van de arbeid opgebracht. Dat is dat waarachtige spijsoffer, dat Hij aan God gebracht heeft.

Nu mogen wij in Hem ook dit Spijsoffer aan God brengen, omdat Zijn arbeid vruchten heeft voortgebracht, zodat wij nu vruchtbaar gaan worden door Hem. Nu kan onze arbeid niet langer vruchteloos zijn, het behoeft het althans niet te zijn. Want Hij is het ware Spijsoffer en als wij ons met Hem vereenzelvigen, dan heeft ook onze arbeid en zwoegen zin, en brengt het vruchten voort, die God welgevallig zijn.

Er is dus een onderscheid tussen het brandoffer en het spijsoffer, maar zij behoren bij elkaar, want het spijsoffer werd altijd bij dat brandoffer gebracht. Het brandoffer spreekt van een volledige toewijding van

ons lichaam aan God en het spijsoffer van een volledige toewijding van ons dagelijks werken voor Hem. Christus in mij, waardoor het werken en het zwoegen vruchten gaat dragen.

Wat hebben wij in Jezus Christus toch iets wonderbaars gekregen! Wij kunnen nu ons lichaam dagelijks toewijden aan God, maar ook al ons werken en zwoegen, zodat het zin gaat krijgen en het geen vergeefse moeite meer is. Daar spreekt de Heer immers ook van aan Zijn maaltijd, want dat is de offermaaltijd.

Wat hebben wij in de Heer toch ook een wonderbaar offer gekregen! Als wij ons daarmee willen vereenzelvigen, dan gaat ook ons werk vruchtbaar worden door Hem.

Nu het laatste offer, waar wij ons bij willen bepalen, en dat is het dankoffer, dat ook het zoenoffer genoemd wordt.

Maar dit wil niet zeggen, dat men nog verzoend moest worden; want dit zoenoffer ging van de verzoening uit. Dat zoenoffer werd dus gebracht uit dank voor de verzoening, die al plaats gevonden had. Daarom is het een dankoffer. Jezus Christus was dankbaar, dat Hij Zich als een Schuldoffer en Brandoffer en Spijsoffer mocht brengen aan God en daarom is Hij ook het Dankoffer.

Dit begrijpen wij, als wij een ogenblik stilstaan bij de woorden uit Lucas 22:15. *“En Hij zeide tot hen: Ik heb vurig begeerd dit Pascha met u te eten, eer Ik lijd”*. Wat een geweldig woord! Jezus wist, dat het van die Paasmaaltijd regelrecht ging naar het ontzettende lijden op Golgotha en dat Hij, die geen zonde gekend heeft, voor ons tot zonde gemaakt zou worden.

Dat Hij daar van God verlaten zou zijn, om in onze plaats, onder het oordeel en gericht van God te sterven. Dat Hij Zijn ziel moest uitstorten in het diepst van het dodenrijk, om een losprijs te zijn voor ons. Toch, ondanks dat Jezus dit heel bewust wist, wat Hij ging lijden, roept Hij het uit: *“Ik heb vurig begeerd dit Pascha met u te eten”*. Met andere woorden, met welk een liefde heeft Hij al dat lijden ondergaan: *“Ik heb vurig begeerd dit Pascha met u te eten”*.

Weet u, wat dit betekent? Dat wij nu ook kunnen eten van deze hemelse eeuwige Spijze des Levens, die nu ook ons deel is geworden, die Jezus vurig begeerd heeft aan ons te geven en Hij begeert dat ook nu nog altijd even vurig. Als wij met een waarachtig hart aan de Tafel des Heren willen deelnemen, dan mogen wij één ding weten, dat Jezus ook nu nog vurig begeert met ons een waarachtige maaltijd te vieren.

Dat begeert Jezus en dat is Zijn liefde, die naar ons uitgaat. Want weten wij wel, wat er eigenlijk gebeurt door deze woorden, die Hij spreekt? Het geeft ons daardoor een blik in het diepste van Zijn hart en dan zien wij, hoe groot Zijn Liefde is, daar Hij wist, dat Hij voor ons dat vreselijke lijden moest ondergaan.

Hij dacht niet aan Zichzelf, maar aan u en mij. Dit moet voor ons de beste voorbereiding zijn om aan de Tafel des Heren te zitten. Wat moeten wij dan ook vurig begeren aan die Tafel te komen, waar de Heer ons zulke Spijze wil geven!

Dat moet onze dank zijn. Wij zijn niet in staat om werkelijk onze dank tot uiting te brengen. Wij kunnen wel met onze mond en vooral met ons hart en met heel ons verstand en met onze ziel Hem loven en prijzen. Maar onze dankzegging met onze mond en tong en zelfs ook met ons hart, is te weinig, te zwak: dat verstaan wij wel.

Daarom zouden wij alleen maar kunnen zeggen: “Heer uit dank, wijd ik mij geheel U toe en mijn hele leven zal één dankoffer worden, één dankzegging in alles”?

Dank de Heer die ons Zondoffer is, dank de Heer die ons Brandoffer is, dank de Heer die ons Spijsoffer is, waardoor wij ons lichaam en ook onze arbeid, ja alles, aan God toewijden. “Heer, laat heel mijn leven één dankzegging worden en help mij om geen vraag- en klaaglied meer te zijn!

Want hoe beschaam ik U en hoe stel ik U dan eigenlijk teleur, omdat dat getuig van ongelooft, als mijn hele leven geen dankzegging aan U is, die Uw leven voor mij heeft overgegeven”.

Nog één ding: Als wij aan de Tafel des Heren zitten, dan staat er: *“Doet dit tot Mijn gedachtenis”*. Dit wordt gezegd bij het nemen van het brood en ook bij het drinken uit de beker.

Dit is Zijn bevel, want Hij wil, dat wij aan Hem denken zullen en Hem zullen blijven gedenken, zodat wij Hem voortdurend in onze gedachten zullen hebben; en dit moet eigenlijk vanzelfsprekend zijn, dat wij Hem geen ogenblik meer buiten onze gedachten hebben. Toch gebeurt dat helaas nog bij zo velen!

Want wij weten uit het Woord, dat Jezus in de eeuwigheid bij de Vader al aan ons gedacht heeft. Want Hij is immers het Lam, dat sinds de grondlegging der wereld al klaar lag en daarom verliet Hij de heerlijkheid des Vaders en wilde Hij als het ware een tijd die heerlijkheid, die Hij bij de Vader had, verlaten om voor ons hier op aarde te komen en voor ons aan het kruis, het vloekhout, te gaan en niet dacht aan Zijn eigen smarten, aan Zijn van God verlatenheid, ter wille van onze zonden.

Deze goddelijke Liefde van onze Heer is het, die bij ons voortdurend in onze gedachte moet zijn. En zouden wij daaruit niet, door Gods genade de kracht kunnen putten? Want dat zal voor ons een kracht ten leven zijn, ook in ons dagelijks werk. Dan zullen wij gaan vrucht dragen en dan worden de moeilijkheden en de aanvechtingen van satan overwonnen.

Ziende op Jezus, onze overste Leidsman en Voleinder des geloofs, wordt voor ons het menselijk onmogelijke, Goddelijk mogelijk, zoals bij Petrus; zolang hij op Jezus zag, kon hij op de watergolven wandelen.

Zo zullen wij ons dan verenigen om Zijn Tafel om ons zo te versterken, totdat Hij komt en Hij komt spoedig.

Amen.